

[Pürschel.]

over, var saadan noget som 225—250 danske Mil, og Ordren var jo paafaldende ved den Maade, den kom paa. Den blev saa senere gentaget, efter at vi var kommet ud af Isen, ved et direkte Telegram fra Admiralen paa „Strasbourg“, og Kaptajnen paa „Gustav Holm“, som er en meget dygtig og uforfærdet Sømand, tilbragte saa et Par Dage udenfor Iskanten med at afvente nærmere Ordre fra Styrelsen. Kabelforbindelsen mellem Island og Færøerne var ulykkeligvis afbrudt, og Telegrafforbindelsen derfor meget vanskelig, og da han havde været der et Par Dage, og Vejrforholdene stadig blev vanskeligere, besluttede han sig til at sejle hjem og telegraferede til den franske Admiral, at Ordren var umulig at udføre, og at han sejlede hjem. Da vi saa var kommet saa meget som 30 Timer Øst for Island, blev Skibet stoppet af et Telegram og sendt tilbage til Eftersøgning efter Amundsen.

Hvad vil det nu sige at eftersøge Amundsen? Ja, det lyder jo svært godt, naar man siger: Vil De sejle ned langs Iskanten og se efter Amundsen. Isen var paa det Tidspunkt, da vi skiltes fra den, mellem 80 og 90 Kvartmil bred, bestaaende af en Række af Bælter, yderst et tæt Isbælte, saa et meget spredt, derefter tæt og spredt og tæt og spredt, saaledes at de store Flager ligger flere Kvartmil indenfor det yderste Isbælte. Nu er det ikke forsvarligt med et Skib med „Gustav Holm“'s svage Maskinstyrke at holde alt for tæt ind paa Iskanten, thi Stormene kommer hurtigt deroppe, og man er nødt til at sikre sig en Smule, maa derfor være i nogen Afstand derfra, saa snart Vejret bliver uroligt.

Jeg beder nu mine ærede Tilhørere at tænke sig dette, at et Skib skal sejle over en Strækning af 250 danske Mil eller saadan noget i en Afstand af 2—3 Kvartmil fra Isranden og saa se ind over Isen! Hvor langt kan man se ind over de 80 Kvartmil? Selv i det klareste og bedste Vejr er det et meget lille Stykke, man kan se. Hertil kommer, at paa det Tidspunkt, da vi forlod Isen, havde vi haft Taage praktisk talt uafbrudt i 16 Dage, og der var al mulig Udsigt til, at det vilde fortsætte, en Taage, hvorunder man ofte ikke ser 25 m, hvor altsaa enhver Eftersøgning er Bluff.

Der er ingen Tvivl om, at hvis man privatøkonomisk engagerede en Mand til at foretage en Eftersøgning af dette Areal, og han foretog den paa den Maade, at han sejlede ned der langs, vilde han kunne straffes for oplagt Bedrageri, og jeg synes, at det er lidet værdigt for den danske Stat

at medvirke til en Forestilling af denne Art; thi ingen, der har det fjerneste Kendskab til Forholdene der, kan være i Tvivl om, at en Eftersøgning under disse Forhold var ikke andet end en Skinforestilling — lad mig bruge et saa behersket Udtryk om det som muligt, et meget kraftigere Udtryk vilde være fuldkommen paa sin Plads.

Man kan naturligvis henvise til internationale Hensyn, men jeg har nu den Tillid til vore udmærkede Embedsmænd i Udenrigsministeriet, at de særdeles vel vilde være i Stand til at klare dette. Hvis man udenlandsk Gesandt kom og sagde, at han ønskede noget saadant foretaget, vilde vore dygtige Embedsmænd derovre naturligvis sige til Gesandten: Ja, vi vil saa inderlig gerne imødekomme Deres Ønske, vi beder Dem blot om at præcisere ganske klart, hvad det er, De vil have gjort. Og naar man havde bedt vedkommende om at præcisere dette, vilde han uvægerlig gaa i Stykker, thi han vilde ikke kunne forsvare at forlange, at man skal udsætte 25 Menneskers Liv, som der var om Bord paa „Gustav Holm“, for nogen som helst Risiko ved at deltage i en Skinforestilling af den Art, her er Tale om.

Jeg fremdrager dette, fordi det er bebudet, at der næste Aar skal laves Ekspeditioner af tilsvarende Art som den, General Nobile iscenesatte sidste Aar, og jeg maa erkende, at jeg har den ganske brutale Opfattelse, at hvis Folk arrangerer Ekspeditioner af den Beskaffenhed, gør de det ganske paa egen Regning og Risiko. Jeg kan ikke se, at man har nogen som helst Forpligtelse til at sætte andre Menneskers Liv i Vove for at komme dem til Hjælp, hvis det gaar galt. Jeg tror, at der er mange jævne Mennesker, der deler denne Opfattelse, og jeg henstiller, at de afgørende Regeringsmyndigheder ogsaa søger at tilgænge sig den.

Dernæst vil jeg gerne tale om et Forhold, der i den senere Tid har været stærkt diskuteret, nemlig dette, at der siges at foreligge et fuldt udarbejdet Militærlovforslag, udarbejdet af Direktøren for Marineministeriet, Admiral Rechnitzer, med Bistand af, siger man, Oberst Pagh-Hansen. Den sidste vil erindres som en af de Mænd, der meget skarpt kritiserede Militærordningen af 1922 som værende ganske utilstrækkelig, og det vil derfor sikkert falde Offentligheden vanskeligt at forstaa, at han nu skulde kunne være med i et Arbejde, som tilsigtede at tilvejebringe en Militærordning paa Grundlag af en Udgift paa 30 Mill. Kr. Det forekommer mig ganske usandsynligt, og jeg